

جمادی الأولى - سال اول (احزاب: ۳۳)

إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا.

جز این نیست که همواره خداوند [به اراده‌ی حتمی‌اش] می‌خواهد هرگونه پلیدی [در اعتقاد و اخلاق و عمل] را از شما اهل بیت [نبوت؛ که به روایات فراوان فریقین، خمسه‌ی طیبه: محمد، علی، فاطمه، حسن و حسین علیهم السلام هستند، پیش از آن که به شما برسد] برطرف کرده [و از بین ببرد]، و شما را آن‌گونه که باید پاک و پاکیزه بدارد.

ابوبصیر روایت می‌کند که از امام صادق علیه السلام تفسیر آیه «أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَ أُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ» [خدا را اطاعت کنید و پیامبر و اولیای امر خود را (نیز) اطاعت کنید] را پرسیدم.

حضرت پاسخ دادند: این آیه، در شأن علی بن ابی‌طالب و حسن و حسین علیهم السلام نازل شده است. ابوبصیر می‌گوید: عرض کردم: مردم می‌گویند: چرا نام علی علیه السلام و اهل بیتهش در کتاب خداوند نیامده است؟ امام علیه السلام فرمودند: به آن‌ها بگویید: نماز در کتاب خداوند بر رسول خدا صلی الله علیه و آله نازل شد، ولی خداوند برای آنان ذکر نکرد که سه رکعت یا چهار رکعت خوانده شود تا این که خود رسول خدا صلی الله علیه و آله تعداد رکعات آن را برای آنان تفسیر و تبیین نمود. همچنین زکات در کتاب خداوند بر رسول خدا صلی الله علیه و آله نازل شد، اما خداوند برای آنان ذکر نکرد که باید از هر چهل درهم، یک درهم به عنوان زکات بدهند تا این که رسول خدا صلی الله علیه و آله مقدار زکات را برای آنان تفسیر و تبیین نمود. همچنین حج، در کتاب خداوند بر رسول خدا صلی الله علیه و آله نازل شد؛ اما خداوند برای آنان ذکر نکرد که هفت بار باید طواف کنید، تا این که رسول خدا صلی الله علیه و آله تعداد طواف را برای آنان تفسیر و تبیین کرد؛ همین طور آیه «أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَ أُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ» نازل شد و شأن نزول آن علی، حسن و حسین علیهم السلام بود. پس رسول خدا صلی الله علیه و آله در حق علی علیه السلام فرمودند: هر که من مولای اویم، علی مولای او است. همچنین رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمودند: شما را به کتاب خدا و اهل بیتم سفارش و وصیت می‌کنم؛ زیرا من از خدا خواسته‌ام که میان آن دو جدایی نیندازد تا آن‌که آن دو را در کنار حوض، نزد من بیاورد و خداوند این خواسته را اجابت نمود. همچنین رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمودند: به آنان (اهل بیت) چیزی نیاموزید؛ زیرا آنان داناتر از شما هستند. رسول خدا صلی الله علیه و آله در جای دیگر فرمودند: آنان (اهل بیت) شما را از درب

هدایت بیرون نمی‌برند و در درب ضلالت و گمراهی وارد نمی‌سازند. پس اگر رسول خدا صلی الله علیه و آله خاموش می‌ماندند و این که منظور از اهل بیت او چه کسانی هستند را تبیین نمی‌کردند، آل فلان و آل فلان ادعا می‌کردند که آن آیه در شأن آن‌ها نازل شده و آنان اهل بیت پیامبرند؛ اما خداوند عزّ و جلّ در تصدیق و تأیید پیامبر خود، در کتابش این آیه را نازل کرد: «إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا» و ماجرا از این قرار بود که علی، حسن، حسین و فاطمه علیهم السلام به نزد پیامبر صلی الله علیه و آله آمدند و پیامبر صلی الله علیه و آله که در خانه‌ی اُمّ سلمه بودند، آنان را زیر عبا بردند. سپس پیامبر صلی الله علیه و آله فرمودند: خدایا! هر پیامبری، اهل بیت و ثقل گران‌بهای دارد و اینان، اهل بیت و ثقل گران‌بهای من هستند.

اُمّ سلمه عرض کرد: آیا من از اهل بیت شما نیستم؟

حضرت فرمودند: تو در مسیر خیر و نیکی هستی، اما اینان، اهل بیت و ثقل گران‌بهای من هستند.

چون رسول خدا صلی الله علیه و آله وفات نمودند، علی علیه السلام شایسته‌تر از مردم نسبت به خودشان بود؛ زیرا رسول خدا صلی الله علیه و آله در موارد بسیاری امر امامت او را به مردم ابلاغ کرده بود و او را جانشین خود در میان مردم قرار داده و در روز غدیر خم، دست او را بالا برده بود.^۱